

כבוד מדמה

בסרוב ולא קבל את שרצו להעניק לו.

שמשי הכריז כל הזמן ברמז, כי לא מתאים לו ולא נאה לילד חשוב כמותו להסתובב בחברת ילדים כאלה תינוקיים. לא זו בלבד. גם בשמחות המשפחתיות בעת חתנות ושמחת בר-מצוה לא טרח שמשי לגשת לבני דודים לשוחח עמם. תמיד חפשו לו ילד אחד בלבד שאתו היה משוחח בשקט בפנה כאלו ודבוריו סודות עמקים הם בתורת הקבלה. ידע שמשי וגם חשב כי כלם מקנאים בו ומאחלים לעצמם שיאות להיות חברים. לכן בכל מקום בואו היו פניו רציניות ומפחידות. כמעט ולא נמצא ילד שמצא פעם חיוך על פניו.

בכל מקום בואו מתח בקרת רעה נגד ילדים בגילו, כך חשב שייבנו כלם כי אין משלם וחשוב מכבד בכבוד עליון ממנו.

אולם התקוה הגיעה כאשר דוד קבע עמו חברותא בספורי מעשיות, ובתוך הלמוד דברו בגנות רדיפת הכבוד. אט אט השכיל להבין שמשי כי הנהגתו בחפוש אחר כבוד היתה מאוסה על ידי כל מי שראהו. לבס של חבריו הבין כי חפץ הוא להשתנות והחלו לקרבו ולעודדו, עד שלמד כי איזהו מכבד? המכבד את הבריות ורואה את מעלתם! והמחיר לכל ילד קטן וצעיר, הוא המכבד ביותר!

רבנו מספר על כתות רבות שדבקו בתכלית עקמה, נתעו ונבוכו בדעתם הנלוזה והמשפשת. ביניהם היו הפת אנשים שאמרו שעקר התכלית הוא הכבוד. כי אף לאחר מיתה מכבדים את המת ומדברים בכבודו...

כך טעו בדעתם עד שנספס אצלם לבקש איש מכבד שיהיה רודף אחר כבוד וישיג את הכבוד, כי זהו 'איש מכבד' שיש לו כבוד רב. ומצאו אחד שהיה בעל כבוד גדול וכעסן גדול ועשו אותו למלך.

כחות רבים השקיע ר' זאב ב'חברת תפלה'. פרטיסים ססגוניים חלקו לכל ילד שנצב בזמן לתפלה בשבת בבקר, פרטיס בצבע ורד לתפלה בכח, פרטיס ירק על הקשבת קריאת התורה מתוך החמש, פרטיס כתם על ענית אמן יהא שמה... מיני מתיקה חלקו בסיום התפלה. מדי פעם אף חלקו באפן מפתיע פרטיס יקרים ללא הגרלות. כל ילדי הקהלה ידעו - את חברת תפלה אסור לפספס!

כלם התיצבו במקומות המיעדים לחברה, מלבד שמשי.

שמשי התפלל לבד במקומו, פעם בא מקדם ופעם לא, אך לא השתתף כלל בכל פעילות החברה. וזאת מדוע? שמשי טען שהוא ילד גדול-גדול ואין מתאים לו להיות בחברה, כאלו הוא ילד קטן שצריך איזה ממתיק. באחת הפעמים כאשר שלח אליו המשגיח ר' זאב ממתיק, לא נאות לקבל, אלא עקם את פיו בגאווה, הגביה את כתפו

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

מעשה י"ב - מבעל תפלה (8)

וַיְהִי הַיּוֹם, וְהָיָה רוּחַ סְעָרָה גְדוֹלָה בָּעוֹלָם.
וְהָרוּחַ סְעָרָה הַזֶּה בָּלְבַל אֶת כָּל הָעוֹלָם
כָּלוּ וְהָפָךְ מַיִם לִיבֶשֶׁת, וּמִיבֶשֶׁת לַיִם.
וּמִמִּדְבָּר יָשׁוּב, וּמִיָּשׁוּב מִדְבָּר, וְהָפָךְ אֶת כָּל
הָעוֹלָם כָּלוּ. וּבָא הָרוּחַ סְעָרָה הַזֶּה לְתוֹךְ בֵּית
הַמֶּלֶךְ וְלֹא עָשָׂה שָׁם שׁוּם הַזִּיק, רַק שָׁנְכָנָם
הָרוּחַ סְעָרָה וַחֲטָף אֶת הַיֶּלֶד שֶׁל הַבֵּת -
מִלְכָּה הַנָּ"ל.

וּבְתוֹךְ הָרַעַשׁ, (שְׁקוֹרִין אוֹמְפִיט), תִּכְּף
כְּשֶׁחֲטָף אֶת הַתִּינוֹק הַיָּקָר הַנָּ"ל, רָדְפָה
הַבֵּת־מִלְכָּה אַחֲרָיו. וְכֵן הַמִּלְכָּה וְכֵן הַמֶּלֶךְ,
עַד שֶׁנִּתְפָּזְרוּ כָּלָם, וְלֹא נֹדַע מִקוֹמָם אַיִם
וְאֲנַחְנוּ כָּלָנוּ לֹא הָייִנוּ בְּכָל זֶה, כִּי הָייִנוּ
עוֹלִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמִקוֹמוֹ לְחַדֵּשׁ
כָּחוֹ, כַּנָּ"ל.

וּכְשֶׁחֲזַרְנוּ וּבָאֵנוּ, לֹא מָצָאנוּ אוֹתָם כָּלָם,
כַּנָּ"ל, וְגַם הָיָה הַנָּ"ל נֶאֱבְדָה אַז, וּמֵאֵז
נִתְפָּזְרוּ כָּלָנוּ, וּמֵאֵז אֵין אָנוּ יְכוּלִים עוֹד
לַעֲלוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמִקוֹמוֹ לְחַדֵּשׁ כָּחוֹ,
כִּי אַחֵר שָׁנָהפָךְ וְנִתְבַּלְבַּל הָעוֹלָם כָּלוּ

וְנַחֲלִכּוּ כָּל מְקוֹמוֹת הָעוֹלָם מַיִם לִיבֶשֶׁת
וְכוּ', כַּנָּ"ל, בּוֹדֵאי אִי־אֶפְשָׁר עֲתָה לַעֲלוֹת
בַּדְּרָכִים הָרָאשׁוֹנִים, כִּי עֲתָה צְרִיכִים דְּרָכִים
אַחֲרִים לְכִי חֲלוּף וְשִׁנוּי הַמְּקוֹמוֹת,
וְעַל כֵּן לֹא הָייִנוּ יְכוּלִים עוֹד לְחַזֵּר
וְלַעֲלוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמִקוֹמוֹ לְחַדֵּשׁ
כָּחוֹ הַנָּ"ל, אֲךָ הָרִשִּׁימָה שֶׁנִּשְׁאַר אֲצֵל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד הִיא גַם־כֵּן גְּדוֹלָה מְאֹד, וְאִם
הַגְּבוּר הַזֶּה הוּא הַגְּבוּר שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנָּ"ל,
הוּא בּוֹדֵאי גְבוּר גְּדוֹל מְאֹד (נִרְאָה לִי שֶׁכָּאן
חָסֵר קִצָּת, וְעַיִן לְמַטָּה) (כָּל זֶה הֵשִׁיב הַבַּעַל־
תְּפִלָּה לְהַאֲנִישִׁים הַנָּ"ל). וְהֵם שָׁמְעוּ דְּבָרָיו,
וְתָמָהּוּ מְאֹד, וְהִחֲזִיקוּ אֶת הַבַּעַל־תְּפִלָּה,
וְלֹא הִנִּיחוּ אוֹתוֹ לֵילֵךְ מֵאִתָּם (כִּי אוֹלֵי
הַגְּבוּר שָׁבָא עֲלֵיהֶם הוּא הַגְּבוּר הַנָּ"ל, שֶׁיֵּשׁ
לְהַבַּעַל־תְּפִלָּה הַפְּרוּת עִמּוֹ).

וְהַגְּבוּר הַנָּ"ל הָיָה הוֹלֵךְ וּמִתְקָרֵב וְשׁוֹלֵחַ
בְּכָל פַּעַם שְׁלוּחָיו, עַד שֶׁנִּתְקָרֵב וּבָא
אֲלֵיהֶם, וְעָמַד חוּץ לָעִיר וְשָׁלַח לָהֶם
שְׁלוּחָיו. וְנִתְיָרְאוּ מְאֹד, וּבִקְשׁוּ מִהַבַּעַל־

תַּפְּלָה הַנִּ"ל, שְׁיִתֵּן לָהֶם עֲצָה. וְאָמַר
הַבַּעַל־תַּפְּלָה, שְׁצַר־יָכִין לַחֲקֹר הַדֶּרֶךְ
וְהַהֲנָהֲגָה שֶׁל אוֹתוֹ הַגָּבוֹר כְּדִי שְׁיִכִּיר
עַל־יַד־יָזָה אִם הוּא אוֹתוֹ הַגָּבוֹר (דְּהִינּוּ
הַגָּבוֹר שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנִּ"ל). וְהִלֵּךְ הַבַּעַל־תַּפְּלָה,
וַיֵּצֵא אֶל הַגָּבוֹר הַנִּ"ל, וּבָא אֶל הַמַּחֲנֶה
שֶׁל הַגָּבוֹר, וְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִם גָּבוֹר אֶחָד
מִגָּבוֹרָיו שֶׁל הַגָּבוֹר (הִינּוּ עִם אֶחָד מִהַשּׁוֹמְרִים
כְּדִי לַחֲקֹר אִם הוּא אוֹתוֹ הַגָּבוֹר הַנִּ"ל)

וּשְׁאַל אוֹתוֹ הַבַּעַל־תַּפְּלָה: מָה מַעֲשִׂיכֶם
וְאֵיךְ נִתְחַבְּרֶתֶם עִם הַגָּבוֹר הַזֶּה? הַשִּׁיב לוֹ.
(הִינּוּ אֶחָד מִהַגָּבוֹרִים הַנִּ"ל הַשִּׁיב לְהַבַּעַל־תַּפְּלָה)
מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה, כֹּף הִיָּה. הָיִיתָ שְׁנַמְצָא
כָּתוּב בְּסִפְרֵי דְבָרֵי־הַיָּמִים שְׁלָהֶם (שְׁקוֹרִין
קְרֹאוֹי־נִיקִישׁ), אֵיךְ שְׁהִיָּה רִיחַ סְעָרָה גְּדוֹלָה
בְּעוֹלָם, וְהָרוּחַ סְעָרָה הִפִּךְ אֶת כָּל
הָעוֹלָם כָּלוּ, שְׁהִפִּיךְ מִיָּם לִיבָשָׁה
וּמִיבָשָׁה לָיִם, וּמִמֶּדְבָּר יָשׁוּב וְכוּ', וּבִלְבָּל
אֶת כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ, וְאַחֲרֵי הָרַעַשׁ וְהַבְּלָבוּל
שֶׁנִּתְבַּלְּבוּ כָּל הָעוֹלָם, יָשׁוּבוּ עֲצָמָן בְּנֵי
הָעוֹלָם לַעֲשׂוֹת לָהֶם מֶלֶךְ.

וַחֲקְרוּ מִי רָאוּי לַעֲשׂוֹתוֹ מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם,
וַחֲקְרוּ וְאָמְרוּ. בְּאַשֵּׁר שְׁעָקָר הוּא

הַתַּכְלִית, עַל כֵּן מִי שֶׁהוּא מְשִׁתַּדֵּל
בְּיוֹתֵר בְּהַתַּכְלִית, הוּא רָאוּי לְהִיּוֹת מֶלֶךְ.
וְהִתְחִילוּ לַחֲקֹר מִהוּ הַתַּכְלִית, וְהָיָה
בִּינֵיהֶם כְּתוּת כְּתוּת.

כֵּת אַחַת אָמְרוּ, שְׁעָקָר הַתַּכְלִית הוּא
כְּבוֹד, כִּי אָנוּ רוֹאִים, שֶׁהַכְּבוֹד הוּא הָעָקָר
אַצֵּל הָעוֹלָם, כִּי כְּשֶׁאֵין נוֹתֵנִין לְאָדָם
כְּבוֹדוֹ, דְּהִינּוּ שְׂמִדְּבָרִים לוֹ אֵיזָה דְּבוֹר
כִּנְגָד כְּבוֹדוֹ, יֵשׁ לוֹ שְׂפִיכוֹת־דָּמִים, כִּי
הָעָקָר הוּא הַכְּבוֹד אַצֵּל כָּל הָעוֹלָם, וְאַפְּלוּ
לְאַחֲרֵי מִיתָה מִקְפִּידִים לִתֵּן לְהַמָּת
כְּבוֹדוֹ, לְקַבְּרוֹ בְּכְבוֹד וְכִיּוּצָא. (וְאוֹמְרִים
לוֹ, שֶׁכָּל מָה שְׁעוֹשִׂין, הַכָּל עוֹשִׂין לָךְ בְּשִׁבִּיל
כְּבוֹדֶךָ) אֶף־עַל־פִּי שְׁאַחֲרֵי מִיתָה אֵין שִׁיךְ
מִמוֹן וְשׁוּם תַּאֲוָה אַצֵּל הַמָּת, אֶף־עַל־פִּי
כֵּן עַל כְּבוֹד הַמָּת מִקְפִּידִים. נִמְצָא שֶׁהַכְּבוֹד
הוּא הָעָקָר הַתַּכְלִית. וְכִיּוּצָא בְּסִבְרוֹת
כָּאֵלוֹ. (שֶׁל מְבוּכָה וְשִׁטוּת. וְכֵן כָּל הַכְּתוּת
הַמְבֹאֲרִים לְמַטָּה, כֻּלָּם הָיוּ לָהֶם סִבְרוֹת הֶרְבֵּה
לְדַעְתָּם הַנְּבוּכָה וְהַסִּכְלָה. וּקְצָתָם מְבֹאֲרִים
לְמַטָּה, אֶךְ רַבְּנוּ ז"ל לֹא רָצָה לְבֹאֵר כָּל הַסִּבְרוֹת
הַנְּבוּכוֹת שֶׁיֵּשׁ בָּאֵלוֹ הַדְּעוּת, כִּי יֵשׁ בָּזָה סִבְרוֹת
נְבוּכוֹת כָּל־כָּף, עַד שְׁאַפְשֹׁר חֵס וְשָׁלוֹם לְטַעוֹת
בְּאֻמָּת בָּאֵלוֹ הַסִּבְרוֹת שֶׁל שֶׁקֶר, רַחֲמָנָא לְצַלָּן).

שאלות לחידודא

בחן 38אך:

מעשה י"ב מבעל תפילה (8)

ד. מה עוד נאבד ברוח סערה?

☐ היד שהיה למלך

☐ החרב של הגבור

☐ שתי התשובות נכונות

ה. למה התחילו כת אחד לחקור שהתכלית

בעולם הוא כבוד, אחרי הרוח סערה?

☐ כי כך קבלו בקבלה

☐ כי רואים שהכבוד הוא עיקר אצל

העולם

☐ שתי התשובות נכונות

ו. האם למדת את המעשה השבוע?

☐ רציתי

☐ פעם

☐ פעמיים

א. מה היה פעם אחת כשעלו כל אחד לחדש כוחו?

☐ היה רוח סערה גדולה בעולם

☐ נשארו למעלה ולא הצליחו לרדת

☐ היה רוח סערה רק במדינתו של הגבור

ב. מה עשה הרוח סערה?

☐ הפך מים ליבשה ומיבשה לים

☐ הפך מדבר לישוב ומישוב למדבר

☐ שתי התשובות נכונות

ג. מה עשה הרוח סערה בביתו של המלך?

☐ הפך את הכל

☐ היוזק את הכל

☐ חטף את הוולד של הבת מלכה

בעומק המעשה

כמה פעמים במעשה זו נתן הבעל תפילה עצה? ולמי?

כמה פעמים כתוב במעשה זו "רוח סערה"?

תשובות על מעשה י"ב מבעל תפילה (7)

איזה עוד דבר שימש הבעל תפילה אצל המלך? יועץ

את מי מאנשי המלך אהב המלך? את הבעל תפילה והאוהב נאמן

שאלת זכות: למי שיודע את המשך הסיפור - מי מאנשי המלך לא מוזכר כאן בחלק שלמדנו

השבוע? הממונה על האוצרות של המלך

דעם רבינ'ס
אעשיות

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: בפקס - 1532-6519611 להודעות - 02-5345040 לקבלת הגליון באימיל - m025345040@gmail.com

